

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut sætter spørgsmålet om, hvorvidt der skal udvindes og eksporteres uran eller andre radioaktive mineraler, være det som biprodukt eller som hovedprodukt, til folkeafstemning samt om, at der igangsættes en uvildig informationsproces således at befolkningen inden folkeafstemningen får øget indsigt i grundlaget for spørgsmålet.

(Inuit Ataqatigiits inatsisartutgruppe)

(1. behandling)

Det her er i virkeligheden ikke kun et spørgsmål, hvorvidt der skal afholdes en folkeafstemning om et ja eller nej til uranudvinding. Det her er i høj grad også et spørgsmål om hele vort lands politiske og økonomiske troværdighed.

Et flertal i Inatsisartut har truffet en beslutning, som internationale investorer har forholdt sig til. På baggrund af beslutningen er der blevet investeret store millionbeløb. Hvis vi som land pludselig omgør den slags beslutninger, så siger vi samtidig, at man ikke kan stole på de beslutninger, der bliver truffet i Inatsisartut. Det vil betyde stor skepsis fra de mennesker og virksomheder, der ellers kunne finde at investere penge i vort land.

Der er ingen, der har lyst til at investere penge i et land, hvor spillereglerne konstant er under forandring. Derfor er vi nødt til at udvise politisk stabilitet. Hele vort lands troværdighed afhænger af, at vi har nogle politikere, der er klar til at stå ved de beslutninger, der bliver truffet.

Det har været et yndet argument fra især Inuit Ataqatigiit, at det var udemokratisk at ophæve nultolerancen og at det er udemokratisk, at vi andre ikke vil være med til en folkeafstemning. Dette argument er desværre udtryk for ren populisme. Tillad mig at forklare.

Nultolerancen over for uran blev ophævet af et legitimt og demokratisk flertal i Inatsisartut i efteråret 2013. I efteråret 2014 var der valg til Inatsisartut. I Demokraternes valgprogram stod der blandt meget andet følgende:

”Vi skal vise det internationale samfund, at vort land ikke bliver regeret fra dag til dag. Vi skal udvise stabilitet for at tiltrække investorer. Derfor vil vi eksempelvis ikke være med til at rulle beslutningen om at ophæve nultolerancen over for uran tilbage. Det er vigtigt, at vi kigger fremad.”

Det var således ikke sådan, at vi forsøgte at skjule vores holdning til dette spørgsmål. Befolkningen valgte at sammensætte et Inatsisartut, der var positivt stemt over for uran. Det er

bestemt ikke udemokratisk – det er tværtimod meget demokratisk. Og det bør Inuit Ataqatigiit altså acceptere. Og ikke mindst respektere.

Demokraterne er dog tilfredse med, at Inuit Ataqatigiit er ærlige i begrundelsen for dette forslag. Inuit Ataqatigiit fastslår nemlig selv, at en genindførelse af nultolerancen over for uran vil blive meget dyrt for vort samfund.

- Inuit Ataqatigiit erkender således, at Selvstyret med stor sandsynlighed vil blive mødt med et erstatningskrav i millionklassen, såfremt vi genindfører nultolerancen over for uran.
- Inuit Ataqatigiit erkender, at en folkeafstemning vil skabe usikkerhed om rammebetingelserne for råstofferhvervet.
- Inuit Ataqatigiit erkender, at der er en risiko for at der i en periode vil være en mindre interesse for at investere i Grønlands råstoffer grundet usikkerhed omkring kursen på råstofområdet.
- Inuit Ataqatigiit erkender, at den heraf følgende mindre økonomiske aktivitet vil medføre et velfærdstab for det Grønlandske samfund.

Demokraterne vil gerne takke Inuit Ataqatigiit for disse erkendelser. De viser nemlig, hvorfor det vil være en ubehagelig og farlig kurs at så tvivl om de demokratiske og legitime beslutninger, der bliver truffet i Inatsisartut.

Demokraterne ønsker økonomisk udvikling, vækst og øget velfærd. En tilslutning til dette forslag vil betyde det modsatte.

Forslaget indstilles på den baggrund til forkastelse.